

ŘÍJEN
'90

OSTRAVA Křesťanství

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

Ř í j e n :

2.	Út	A	19.—	W. Shakespeare: Macbeth	Č
3.	St	B	19.—	R. Bolt: Člověk pro každé počasí	Č
4.	Čt	G	19.—	A. Jirásek — J. Dietl: Filozofská historie	M
5.	Pá	D	19.—	Voskovec — Werich — Ježek: Helenka je ráda aneb Slaměný klobouk	Č
6.	So	Mimo	19.—	L. v. Beethoven: Fidelio — premiéra	O
7.	Ne	MP	19.—	L. v. Beethoven: Fidelio	O
9.	Út	Šk	10.—	B. Martinů: Hlas lesa	O
				K. Loos: O komínku křivě postaveném	
		V	19.—	V. Blodek: V studni	
10.	St	VI	19.—	W. Shakespeare: Macbeth	Č
11.	Čt	Šk	10.—	L. v. Beethoven: Fidelio	O
				V. Trojan: Sen noci svatojánské	B
		VII	19.—	R. Rolland: Hra o lásce a smrti	Č
12.	Pá	IV	19.—	R. Bolt: Člověk pro každé počasí	Č
13.	So	Ps	19.—	L. Minkus: Don Quijote	B
14.	Ne	MP	19.—	Voskovec — Werich — Ježek: Helenka je ráda aneb Slaměný klobouk	Č
16.	Út	E	19.—	L. Delibes: Coppélia	B
17.	St	F	18.30	Ch. Gounod: Faust a Markétka	O
18.	Čt	Šk	10.—	A. Dvořák: Čert a Káča	O
		C	19.—	A. Jirásek — J. Dietl: Filozofská historie	M
19.	Pá	H	19.—	W. Shakespeare: Macbeth	Č
20.	So	Mimo	18.30	G. Bizet: Carmen	O
21.	Ne	N	14.—	R. Bolt: Člověk pro každé počasí	Č
		MP	19.—	G. Verdi: Nabucco	O
23.	Út	I	19.—	L. v. Beethoven: Fidelio	O
24.	St	II	19.—	B. Martinů: Voják a tanečnice	O
25.	Čt	III	19.—	R. Bolt: Člověk pro každé počasí	Č
26.	Pá	IV	18.30	Ch. Gounod: Faust a Markétka	O
27.	So	X	19.—	L. Delibes: Coppélia	B
28.	Ne	Mimo	10.—	B. Martinů: Hlas lesa	O
				K. Loos: O komínku křivě postaveném	
				V. Blodek: V studni	
		MP	19.—	V. Trojan: Sen noci svatojánské	B
30.	Út	A	19.—	L. Delibes: Coppélia	B
31.	St	B	19.—	L. v. Beethoven: Fidelio	O

Změna programu vyhrazena!

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

Ř í j e n :

2.	Út	E	19.—	J. Strauss: Vídeňská krev	Ot
3.	St	F	19.—	P. Kohout: August August, august	Č
4.	Čt	C	19.—	E. Künneke: Bratránek z Batávie	Ot
5.	Pá	H	19.—	Hostuje Slezské divadlo Opava J. Strauss: Vídeňská krev	Ot
6.	So	Mimo	19.—	E. Kálmán: Čardášová princezna	Ot
7.	Ne	N	14.—	P. Kohout: August August, august	Č
9.	Út	MP I	19.— 19.—	R. Friml: Rose Marie Baletní triptych F. I. Tůma: Dialog tvarů M. Ravel: Bolero O. Nedbal: Nedbalky	Ot B
10.	St	II	18.30	F. Loewe — A. J. Lerner: My Fair Lady	M
11.	Čt	III	19.—	J. Strauss: Vídeňská krev	Ot
12.	Pá	VIII	19.—	Baletní triptych	B
13.	So	X	19.—	J. Suchý — F. Havlík: Výhybka	Č
14.	Ne	Mimo	14.—	O. Nedbal: Polská krev	Ot
		MP	19.—	O. Nedbal: Polská krev	Ot
16.	Út	A	19.—	E. Künneke: Bratránek z Batávie	Ot
17.	St	B	19.—	Hostuje Slezské divadlo Opava P. Kohout: August August, august	Č
18.	Čt	G	19.—	J. Strauss: Vídeňská krev	Ot
19.	Pá	D	19.—	J. Strauss: Vídeňská krev	Ot
20.	So	Mimo	18.30	F. Loewe — A. J. Lerner: My Fair Lady	M
21.	Ne	Ž I MP	10.— 19.—	I. Morozov: Doktor Bolíto R. Friml: Rose Marie	B Ot
23.	Út	V	19.—	Baletní triptych	B
24.	St	VI	19.—	J. Suchý — F. Havlík: Výhybka	Č
25.	Čt	VII	19.—	Baletní triptych	B
26.	Pá	VIII	19.—	J. K. Tyl — R. Piskáček Děvče z předměstí	Ot
27.	So	Mimo	19.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda Č — premiéra	Č
28.	Ne	MP	19.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda Č	Č
30.	Út	Šk	10.—	J. Suchý — J. Šlitr: Šest žen HK Jindřicha VIII.	HK
31.	St	E F	19.— 19.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda Č J. Strauss: Vídeňská krev	Č Ot

Změna programu vyhrazena!

DIVADLO PETRA BEZRUČE

Ř í j e n :

5.	Pá	T	19.—	W. Allen: Smrt	Č
6.	So	Mimo	19.—	A. Strzelecki: Cvokstory	M
10.	St	J	19.—	K. Čapek — P. Palouš Válka s mloky	Č
12.	Pá	L	19.—	Voskovec — Werich — Ježek: Caesar	Č
13.	So	S	14.30	Voskovec — Werich — Ježek: Caesar	Č
19.	Pá	C	19.—	W. Allen: Smrt	Č
20.	So	Mimo	19.—	A. Strzelecki: Cvokstory	M
25.	Čt	F	19.—	W. Allen: Smrt	Č
27.	So	Pk	19.—	E. Albee: Všechno v zahradě — premiéra	Č

Divadlo Petra Bezruče hraje pro školy:

3.	St	9.—	J. Kovalčuk: Ondráš aneb Komedie o strašlivém mordu ve sviadnovské hospodě L. P. 1715
4.	Čt	9.—	K. Čapek — P. Palouš: Válka s mloky
8.	Po	9.—	V. Čort: Cirkus Blecha
11.	Čt	9.—	V. Čort: Cirkus Blecha
15.	Po	9.—	V. Čort: Cirkus Blecha
16.	Út	9.—	Voskovec — Werich — Ježek: Nebe na zemi
22.	Po	9.—	V. Čort: Cirkus Blecha
23.	Út	9.—	I. Fischer: My se vlka nebojíme
24.	St	9.—	J. Kovalčuk: Ondráš

Divadlo Petra Bezruče na zájezdu v Karviné:

9. Út v 9.— a 11.— I. Fischer: My se vlka nebojíme

MINIDIVADLO BLANÍK — Studiová scéna DPB (vedle DK VÍTKOVICE):

1.	Po	Mimo	19.—	V. Havel: Zahradní slavnost
2.	Út	Mimo	19.—	E. Radzinskij: Toho chlapa zabít
15.	Po	Mimo	19.—	V. Havel: Zahradní slavnost
16.	Út	Mimo	19.—	E. Radzinskij: Toho chlapa zabít
29.	Po	Mimo	19.—	V. Havel: Zahradní slavnost
30.	Út	Mimo	19.—	V. Havel: Zahradní slavnost Změna programu vyhrazena!

KOMORNÍ SCÉNA (Divadlo loutek)

Ř í j e n :

4.	Čt	Mimo 19.—	V. Havel: Asanace	Č
6.	So	Mimo 19.—	T. Jones — H. Schmidt: Ano, ano	M
10.	St	Mimo 19.—	T. Jones — H. Schmidt: Ano, ano	M
16.	Út	Mimo 19.—	T. Jones — H. Schmidt: Ano, ano	M
20.	So	Mimo 19.—	V. Havel: Asanace	Č
21.	Ne	Mimo 19.—	V. Havel: Asanace	Č
23.	Út	Mimo 19.—	T. Jones — H. Schmidt: Ano, ano	M

Zkratky: Šk — pro školy, MP — Mimo a mimořádné předplatné, O — Opera, B — Balet, Č — Činohra, M — Muzikál, HK — Hudební komedie, Ot — Opereta, Pk — premiérový klub

BEETHOVEN A ČLOVĚK DNEŠKA

Zjev, se kterým se musíš vyrovnávat. Obejít ho není možné, jako neobejdeš vodu, a tak jako neobejdeš oheň. Klade otázky, bouří, vniká do tebe, a je tak veliký, že se buď musíš rozrůstat, abys ho mohl přijmout, nebo zůstat k němu hluchý.

Beethoven! O co by byl život chudší, nebýt mezi velkými mrtvými On a s živými jeho hudba, která přestává být dílem a stává se živlem, majákem jistoty, osou nezvratitelnou, chlebem bez přestání rozmnožováním.

Posloucháš, ne posloucháš, žiješ jeho Devátou a jsi hostem nekonečné slastné slavnosti lidství, cítíš se loket vedle lokte, srdce vedle srdce miliónů, opouštíš sám sebe malého a jsi velký svými bratry, lidmi, tvé srdce tluče nejjásavější zvonovinou k souzvuku.

Po jeho boku zápasíš s Osudem v jeho Páté symfonii Osudové a spár Osudu tě nevyvrátí, když v srdci nosíš Jeho tóny, když pochopíš Jeho hudbu, Jeho život a jednu z nejmagičtějších myšlenek, kterou génius člověka hudbou vytvořil — že člověk je silnější než Osud. Učíš se s Fidéliem jeho činorodé lásce k člověku. Titánsky rozkacená nenávist k těm, kteří utlačují člověka, hymnus za svobodu, kterou miloval více než svůj život, to všechno jsou erbovní znaky i Tvého života.

Je hudba, která zkonejší nebo vyvolá vidiny a přenáší tě lehce tam, odkud prýští. Jiná vzruší a přilneš k ní pro tu chvíli, ale lehce odchází jako dýchnutím. Některá přikládá fáčky na rány, druhá je jitrí, jiná zas omámí nebo zkruší. Beethovenova hudba tě dobývá, bolí, mění. Podívej se do sebe před setkáním s ní a po setkání a uvidíš, že jsi jiný. Bohatneš, učíš se myslet srdcem, vidíš život jako veliký zázrak stvoření, patetickou píseň z miliónů hrdel, nekonečnost člověka, jenž umírá, že dosyta a tvořivě žil.

Opera Fidelio byla v Ostravě poprvé provedena česky Národním divadlem moravskoslezským v sobotu 14. února 1925 za řízení šéfa opery Emanuela Bastla. Po premiéře uveřejnil hudební referent Moravskoslezského deníku M. Balcar obsáhlý referát, v němž podrobně hodnotil výkony jednotlivých sólistů. Z úvodu tohoto referátu vyjímáme několik vět: ...„Slyšel jsem Fidelia v pražském Národním divadle čtrnáct dní před ostravským provedením. Bylo to představení velmi pěkné, ale přesto musím říci, že ze sobotní ostravské premiéry jsem si odnášel mocnější a hlubší dojem. To proto, že v ostravském provedení bylo plně uplatněno to, co je na Beethovenově díle nejkrásnějšího, totiž jeho lidský, mocně jímavý, opravdu z hloubi velké lidské duše vyvěrající hudební výraz. On to je, jenž musí být vystižen a jenž pak zaručuje Fideliovi mocný divadelní účín.“

Podruhé uvedl česky v Ostravě Fidelia Jaroslav Vogel. Toto nastudování mělo svou premiéru v pátek 4. září 1936. Také všechna další nastudování této opery v Ost-

ravě byla zaštitěna nejvýznamnějšími jmény dirigentů. 28. 4. 1950 nastudoval tuto operu Rudolf Vašata v režii R. Hrdličky a na scéně V. J. Svobody, 14. 11. 1964 pak Zdeněk Košler v režii I. Hylase a na scéně Z. Koláře a naposled pak 24. 1. 1971 Jiří Pinkas opět v režii I. Hylase a na scéně V. Šrámka. Současné hudební nastudování bylo svěřeno dirigentovi svými dosavadními uměleckými výsledky k tomu plně oprávněnému Václavu Návratovi, v režii Miloslava Nekvasila, na scéně Daniela Dvořáka a v choreografické úpravě Petra Koželuha. V roli Dona Fernanda se představí Jiří Kubík a Vladimír Mach, Dona Pizarro ztvární Jaroslav Kosec a Vojtěch Kupka, Florestana Tomáš Krejčířík a Miroslav Urbánek, Rocca Jiří Čep a Jiří Klecker, Jaquina Jiří Halama a Michal Vojta. V hlavních ženských rolích se představí jako Leonora Eva Gebauerová, Eva Kinclová a Zdena Matoušková, v roli Marceliny Alina Farná a Rita Schimkeová.

Návštěvníka zaujme také určitě fakt, že to byli právě Lichnovští z Hradce, kteří se zapříčinili jako Beethovenovi mecenáši i jeho lidští přátelé o provedení této opery, a že osobní nezdary a bolesti z nich vyplývající si léčil právě v našem kraji na zámku v Hradci v roce 1806.

Premiéra, která bude uvedena dne **6. října 1990** v Divadle Antonína Dvořáka, tak připomene nejenom 220. výročí narození L. v. Beethovena, ale také jeho vztahy ke zdejšímu regionu. Nastudováním této opery se Státní divadlo Ostrava přihlašuje opravdu ke světové umělecké tradici zdejšího hudebního života a svým výkonem určitě nezklame i ty ostravské diváky, kteří zažili předcházející inscenace.

KB

SBORMISTR A ČLENOVĚ SBORU OPERY SD OBSTĚLI V MEZINÁRODNÍ SOUTĚŽI

Rakouský Gars vzdálený od Vídně asi 80 km je v hudebních dějinách svázán především se jménem Franze Suppého a vznikem jeho světoznámé opery Boccaccio. O letošních prázdninách v srpnu (10., 11., 17., 18., 24. a 25.) však ožily ruiny renesančního zámku, které dominují okolní krajině, Mozartovou operou oper, jeho Donem Giovannim. Celý prostor byl využit k překvapivým nástupům sólistů i sboru. Myšlenka režiséra Karla Drgače byla ztvárněna v osobitou režijní koncepci. Hu-

Die Hausnummer steht vor der rasanten-Kurven haushoch eines Hausgraben Hauses

Don Giovanni aus Ostrava

[illegible]

...den Enkelkinder haben die
Produkte auf diesem
hohen Niveau zu-
nächst gehört. Und
in geschäftlicher
Zukunft wird
das an gute alte Zeiten
erinnern.

dební nastudování provedl šéf plzeňské opery Ivan Pařík s orchestrem téhož divadla. V roli Dona Giovanniho dominoval celému mezinárodnímu sólistickému obsazení sólista Národního divadla v Praze — Pavel Horáček. Vynikajícím partnerem mu byl v roli Leporella vídeňský Wolfgang Bankl. Komtura plně zvukově naplnil Jakov Ishoev, původem z Jerevanu, Zerlinu sólistka Vídeňské opery holandského původu Margaret Cahn ztvárnila roli s citem pro rokokovou graciéznost tak, jako další holandský sólista Martin Van Os v roli Ottavia, jeho výkon byl práv umělecké úrovni mezinárodního obsazení. A u dalších interpretů už můžeme výhradně použít označení „Made in Czechoslovakia“, a to opravdu proto, že pod touto značkou pokračují v šíření dobrého jména našeho hudebního umění. Masetto — Vladimír Chmelo,

3. Kanyalai az dolo kanyalai, kanyalai kanyalai, kanyalai kanyalai, kanyalai kanyalai

KV

J I Ř Í P I N K A S

28. října letošního roku se dožívá 70 let významný český dirigent, bývalý šéf ostravské opery Jiří Pinkas. V čele operního souboru stanul ve svých 46 letech, tedy jako umělec naprosto vyzrálý. Měl za sebou rozsáhlé umělecké působení. V hudební veřejnosti byl znám jako klavírní virtuos, sbormistr Pražského rozhlasového sboru, jako dirigent Janáčkovy opery v Brně a později Státní filharmonie. V Ostravě působil plných dvanáct let! Jeho éra, která byla v historii ostravských šéfů vlastně nejdelší, se vyznačovala v dramaturgii příklonem k velké monumentální opeře. Dvořákův Dimitrij, Verdiho Aida, Smetanova Libuše, Wagnerův Tannhäuser, Prokofjevova opera Vojna a mír — to byly nejzávažnější tituly jeho inscenací. Jeho další velkou zásluhou bylo to, že pomohl uplatnit operní soubor v zahraničí. Byla to několikrát hostování v Itálii, v Západním Berlíně, ve Španělsku, v Polsku. Jeho dirigentské umění jsme mohli znovu obdivovat při jeho hostování v Ostravě v minulé sezóně. Byl jednou „z hvězd“ představení Rusalky v den, kdy se v tympanonu budovy objevil nápis — Divadlo Antonína Dvořáka! Jistě budeme mít příležitost uvítat Jiřího Pinkase opět za dirigentským pultem. M. N.

ROZHOVOR s novou sólistkou opery mezzo- sopranistkou **ADRIANOU HLAVSOVOU**

Co divákům povíte o sobě sama?

Narodila jsem se v Olomouci, tam také vystudovala přírodovědeckou fakultu Univerzity Palackého a měla se stát středoškolskou profesorkou matematiky a fyziky. Studium se prolínalo s mým zájmem o hudbu, až nakonec při rozhodování o profesionální dráze jsem dala přednost zpěvu a divadlu. Začala jsem dojíždět na hodiny zpěvu k panu Babákovi do Brna a po krátkém působení ve sboru olomoucké opery (kde jsem dostala příležitost nastudovat role Martínky v Hubičce, Mercedes v Carmen a Chůvy v Godunovi) jsem se stala sólistkou opery Divadla J. G. Tajovského v Banské Bystrici. A po krátkém působení ve Státním divadle Košice jsem od dubna 1990 sólistkou opery Státního divadla v Ostravě, kde mi byly svěřeny krásné role: Ježibaba v Rusalce, Erda ve Zlatu Rýna a Marta ve Faustovi a Markétce. Své dosavadní pěvecké zkušenosti nyní ještě zdokonaluji dálkovým studiem na Janáčkově akademii múzických umění v Brně ve třídě prof. Jarmily Krátké.

Vaše operní lásky?

Verdi, Wagner, Musorgskij.

A umělecké přání?

Azucena a Kostelnička. Ale tomu bude předcházet ještě hodně tvrdé práce (Se smíchem dodává): Jsem snad jediná altistka na světě, která na tomto místě neuvádí Carmen.

Jste velmi skromná, a proto za vás prozradím, že jste se letos v létě stala finalistkou mezinárodní pěvecké soutěže ve Vídni.

Jaké máte dojmy z přijetí v Ostravě?

Ty nejlepší. Těší mne práce ve výborném kolektivu. A můj nejsilnější osobní zážitek bylo setkání s paní Randovou a její ocenění mého výkonu ve Zlatu Rýna.

Přání na závěr?

Sobě radost z práce, divadlu plné hlediště a divákům krásné umělecké zážitky.

EP

PŘEDSTAVUJEME TOMÁŠE JINDRU

Prozradíme věk?

Je mi 26 let a ještě doplním, že jsem ženatý a že máme skoro dvouletého syna Marka. Taky mu někdy zpívám, ale potichu, aby se nebál.

Kde jste studoval?

Dosud studuji v Praze, odkud pocházím, na konzervatoři u prof. Karla Petra.

Vedl vás někdo ke zpěvu?

Cílevědomě ne. U nás doma zpíval jenom děda — tenor v Hlaholu. Ve 14 letech jsem začal chodit do amatérského pěveckého sboru Letitie, kde působila jako hlasová poradkyně paní Dagmar Součková, a to je právě ta osoba, která mne pro zpívání získala. Držela nade mnou ochrannou ruku až do přijetí na konzervatoř. Rodiče mají pro moje komediantství pochopení a nebránili mi ve zpívání. A stejně by jim to nebylo nic platné, protože jsem dělal v životě to, co mne bavilo.

Jaké jsou vaše profesionální začátky?

Napřed jsem zpíval ve sboru v AUS, pak ve sboru v Karlíně a v Národním divadle. U konkursu v SDO jsem zpíval árii Fiesca z opery Simone Boccanegra a árii Krále Filipa z Dona Carlose a byl jsem přijat jako sólista — obor bas.

Které role vám byly svěřeny?

V krátké době musím nastudovat postavy z inscenací, které jsou již na repertoáru: Indiána v Prodané nevěstě, Angelottiho v Tosce, Hraběte Ribbinga v Maškarním ple-su. V nově chystaných premiérách Poprask v, opeře, Rigoletto a Veronika již mám možnost přípravy od samého počátku a moc se těším.

Jaké jsou pocity začínajícího sólisty.

Převládá radost z dané příležitosti, ale zároveň mám obavy, abych nezklamal důvěru, kterou jsem dostal.

Přejeme vám, abyste dosáhl svého cíle: Nezůstat svým předchůdcům, jako jsou např. M. Podskalský a J. Kalendovský, po pěvecké ani herecké stránce nic dlužen.

EP

ŠÉF OPERETY JIŘÍ MĚŘÍNSKÝ DO NOVÉ SEZONY

Až z kořenů „něžné revoluce“ vypučí ovoce demokracie až ekonomická nejistota se promění v reálnou konstantu hodnot

až v mladých lidech vyprovokujeme potřebu vnímání estetických hodnot
až návštěva divadelních představení se stane u většiny lidí potřebou (anebo společenskou nutností)
až starosta města či obce bude mít lóži v divadle (aby jej lidé viděli a příště i volili)
až bude ctí a společenskou prestiží podniků a továren subvencovat divadlo či sport,
tak dobré divadlo nebude mít o diváky a příznivce nouzi. Leč nyní nás čeká nelehký přerod z poklidně plynoucí jistoty podnikových náborů v boj o skutečného diváka.

Zpěvoherní soubor Státního divadla měl a má jistě svá úspěšná představení a sympatie svých věrných diváků. V této sezóně 1990—91 však nastává podle mého názoru každým představením boj o každého diváka. Ano, boj. Chléb si musíte koupit. Vstupenku do divadla můžete, ale i nemusíte.

Musí nás k tomu něco přimět. Známý nebo atraktivní titul, pověst o dobrém představení či o vynikajícím hereckém výkonu.

Co tedy nás i vás čeká?

Nás: vyvinout úsilí o doangažování sólistického souboru v pánské části. Vytvářet inscenace zajímavé a poutavé, které budou divácky přitažlivé a umělecky hodnotné.

A co čeká vás?

Čtyři atraktivní tituly inscenované renomovanými umělci — hostujícími i domácími.

První premiérou je Straussova Vídeňská krev, inscenovaná televizním režisérem Zdeňkem Havlíčkem. Americký muzikál Chicago u nás pohostinsky nastuduje režisér Petr Novotný (připomeňme jeho výtečné inscenace muzikálů Sugar, Cikáni jdou do nebe a další). Režisér Kordula nastuduje slavnou operetu Paganini a v závěru sezóny nastuduje režisér a choreograf Josef Koníček u nás hlavně z filmového zpracování známého Limonádového Joa.

Věřím, že naše snaha bude korunována vaší spokojeností.

Jiří MĚŘÍNSKÝ — šéf zpěvohry SDO

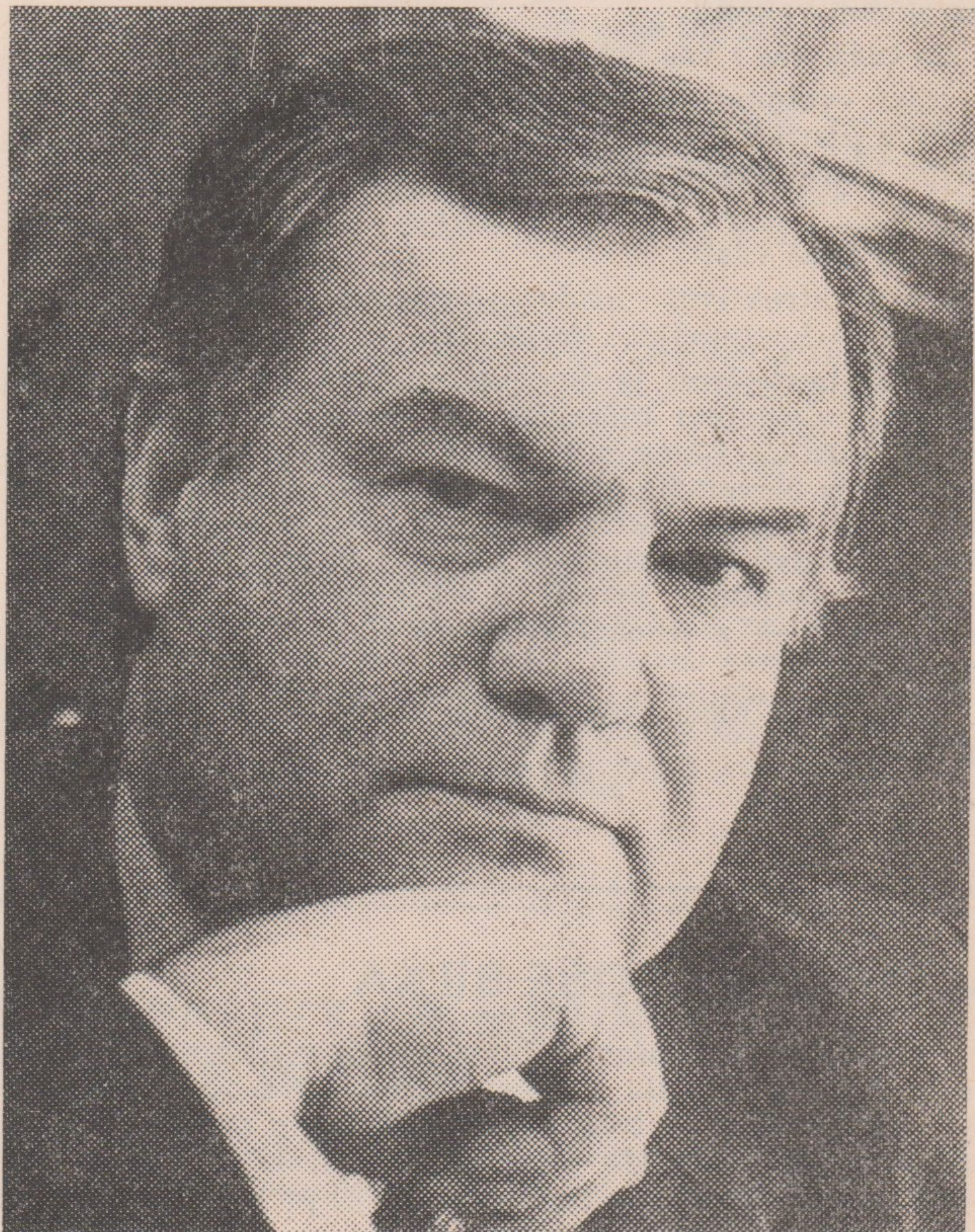
JUBILEUM LEOŠE BÍLKA

Když jsme s Leošem Bílkem začali vzpomínat na jeho dvacet let u divadla a skoro celý život s divadlem, nejvíc mu záleželo na tom, aby se o něm nic nepsalo. Možné to však není, protože divadlo je tady, je tady se svými osobnostmi, které ho vedou, utvářejí, proměňují a s ním žijí.

Leoši Bílkovi už v dětství učarovaly loutky. Dělal je, vymýšlel texty, hrál. Měl dokonce vlastní soubor a sklidil s ním nejednu cenu a úspěch. To ho přirozeně přivedlo k profesionální kultuře, nejdříve do Domu kultury v Ostravě, potom do funkce ředitele Domu kultury v Místku a v roce 1971 pak do Státního divadla v Ostravě. S ostravským divadlem, ve funkci náměstka ředitele, prožil dobré i zlé. Je potřeba říci, že byl vždy u toho, aby zlého bylo méně a divadlo i lidé v něm byli vyvedeni z problémů a těžkostí nezraněni, s chutí pracovat, tvořit. Tak prošly i chvíle nejtěžší, poté, co vyhořelo Divadlo Jiřího Myrona a začala výstavba divadla nového, započala a postupně se prosazovala nová organizace jeho provozu.

Leoš Bílek byl u všeho se svým vzácným darem humoru a schopnostmi propojovat a prosazovat umělecké zájmy se zájmy a možnostmi ekonomickými. Ať mu chuť do práce vydrží co nejdéle. O jeho lásku k divadlu není potřeba se obávat.

DM

STANISLAV ŠÁRSKÝ

K NOVÉ SEZONĚ

Šéf činohry začal své povídání s humorem jemu vlastním. Tak nejdříve ty příjemné zprávy. Do našeho souboru byli angažováni noví členové — Veronika FOREJTOVÁ přišla z DPB. Ingrid FABIÁNOVÁ hrála už na konci minulé sezóny ve Filozofské historii, dále ji uvidíte ve Výhybce a dalších představeních. Adriena JAKUBOVIČOVÁ, zatím posluchačka JAMU, již získala příležitost v roli Lulu v představení August August, august. Zdeněk FOREJT k nám přišel z Těšínského divadla. Úplně novým hercem je absolvent JAMU David VIKTORA. Po mateřské dovolené se vrátila Irena ROZSYPALOVÁ.

Silvii Tittlerovou vystřídala nová nápovědka Věra SURUVKOVÁ. Dramaturgyně Věra MAŠKOVÁ je z Divadla S. K. Neumanna z Prahy.

Další příjemná zpráva je, že se Evě REŽNAROVÉ narodila holčička Terezka. Oběma přejeme hodně zdraví a držíme jim palce.

K těm méně příjemným zprávám se řadí vážné onemocnění herce Jana MILLERA. Proto diváci uvidí v několika komediích záaskoky.

Ať už je to jak chce, byli bychom rádi, kdyby se naši diváci v tomto nepříliš pěkném městě cítili dobře alespoň ty dvě hodiny trvání našich představení. Chtěli bychom hrát o tom, co nás všechny zajímá, ať už je to láska anebo občanské postoje.

MILENA ASMANOVÁ

30 divadelních let u ostravské činohry

Paní Asmanová, pojďme si společně zavzpomínat na vaše začátky v Ostravě.

Stále angažmá mi bylo nabídnuto v roce 1960. Ještě předtím jsem však v Ostravě hostovala ve Veselých paničkách windsorských režiséra Karla Dostála. V té době byl v Ostravě velmi silný soubor, konkurence byla obrovská. Mé přijetí společně s Gabrielou Vránovou znamenalo průlom. Začátky byly strašně těžké, nic jsme nezískaly snadno. Gabriela Vránová byla na rozdíl ode mne silnější povahy, takže se tolik netrápila. Nemohla jsem si v Ostravě zvyknout, skoro rok jsem brečela. Samozřejmě, že jsem chtěla odejít. Jenže přišly zajímavé role, dostala jsem příležitost, poznala jsem svého nynějšího manžela.

Vzpomínáte ráda na své dětství?

Moc ráda. Měla jsem hodně rodiče. Maminka jezdila až do poslední doby na všechny mé premiéry.

Byli to rodiče, kteří vás přivedli k divadlu?

Když jsem se rozhodla definitivně, že budu studovat herectví, byli hrozně nešťastní. Když vznikl recitační soubor Vykřičník, začala jsem tam chodit. Recitovali jsme v burianovském stylu, dokonce jsme byli úspěšní a vyhrávali soutěže. Geny se asi nezapřely, protože můj dědeček byl velký „komediant“. V Brandýse nad Orlicí, kde bydlel, ho měli všichni rádi, protože uměl bavit lidi. S herectvím neměl ale nic společného, byl kožešník. Můj strýc nebo prastrýc byl údajně herec. Proto mne ani nenapadla jiná volba, než být herečkou.

Z dcery „komediantky“ se stala slavná herečka.

Nakonec mi rodiče odpustili a byli na mne pyšní.

Vzpomínáte na své učitele?

Nejvíce na O. Krejču a Miloše Nedbala. O. Krejči jsem si moc vážila, ten mne ovlivnil na celý život.

Jak trávíte volné chvíle?

Máme chalupu na Turzovce. Tam trávím celé prázdniny. Pěstuji veškerou zeleninu, dokonce brambory. Někdy jsem děsivě unavená. S manželem se nám podařilo úspěšně likvidovat i hraboše. V posledních letech dokonce i zavažuji.

Já se přiznám, že se na chalupě sama bojím. Býváte tam i sama?

I když jsme na polosamotě, nebojím se. V tomto mi pomohl už v dětství tatínek, který mne odnaučil se bát. Ale je pravda, že jsme letos vyhradili pokojíček pro hosty.

Máte ráda zimu?

Vyrostla jsem na Českomoravské vysočině. Dlouhá léta jsem lyžovala, teď už jezdíme s manželem jen na běžky. Na Turzovce jsou překrásné terény.

Kouříte?

Kouřila jsem celý život, nikdy jsem v tomto směru nebyla ukázněná. Na půl roku jsem sice přestala, ale teď...

Máte psa?

Už třetího. Každého jsem oplakala. Měli jsme vlčáka, foxteriéra a teď máme jezevčíka Raubíře.

Utkvěla vám na paměti (v době minulé nebo současné) výrazná osobnost?

Určitě O. Krejča — můj učitel a z poslední doby Petr Pithart. Když jsem si přečetla jeho knihu o roce 1968, usoudila jsem, že je to člověk, který ví a umí.

Který film na vás nejvíc zapůsobil?

Formanův *Přelet nad kukaččím hnízdem* a Bertolucciho *Poslední císař*.

Paní Asmanová, vím, že učíte na konzervatoři. Uspokojuje vás tato práce?

Učím deset hodin týdně a moc mne to baví. Myslím si, že učitel má velkou výhodu v tom, že je udržován v neustálé duševní pohotovosti. Samozřejmě jsem zažila už i zklamání. Učila jsem dívku, velký talent, poznala chlapce a všeho nechala. Naopak mám radost ze svých žáků Dany Sedlákové, která získala angažmá v DPB, a Milana Kačmarčíka, který je nyní na vojně. Až se vrátí, nastoupí v DJM.

Co si myslíte o mezilidských vztazích?

Jsem skeptická. Zdá se mi, že jsou horší a horší. Když jsem viděla ty fronty na benzín, cukr a prací prášky, bylo mi z toho velmi smutno. Traumata z dob minulých vám nikdo nevymaže z paměti, ta nezacelí ani léta. Často se mi vybavují podobné situace, některé věci se, bohužel, opakují.

Paní Asmanová, vypadáte výborně, jak to děláte?

Člověk se musí udržovat v neustálé duševní aktivitě, nesmí ustrnout.

Paní Asmanová se dostala prostřednictvím svých rolí v divadle, ale i televizního vysílání (Kamenný řád) do širokého povědomí diváků v celé naší republice. Její jméno jsem našla dokonce v Malé československé encyklopedii v 1. díle, 1984:

Ráda bych připomněla divákům její nejvýznamnější role:

Marie (W. Shakespeare — Večer tříkrálový)

Máša (A. P. Čechov — Racek)

Magda (O. Daněk — Vévodkyně valdštejnských vojsk)

Klára (J. Hubač — Dům na nebesích)

Jahelková (Tyl — Tvrdohlavá žena), režie J. Kačer

Velkou diváckou popularitu si získala Kačerova inscenace Hrabalovy Hlučné samoty

Eva Meerová (Neil Simon — Drobečky z perníku)

Josefína (J. Hubač — Generálka Jeho Veličenstva)

Vassa (M. Gorkij — Vassa Železnovová)

Paní Benetková (J. Suchý—F. Havlík — Výhybka)

Na otázku, ke které roli nejvíc přilnula, odpověděla paní Asmanová:

K Vasse Železnovové. Snad proto, že je to příběh ženy, která byla oklamána určitou ideologií. Ráda mám i Evu Meerovou.

Paní Asmanová oslaví hned dvě výročí. Třicet let u ostravského divadla a životní jubileum 60 let. Přejeme jí, aby zůstala taková, jaká je — veselá, přejeme jí samozřejmě zdraví a pěkné role.

Za rozhovor děkuje Simona SOUČKOVÁ

V Ě R A M A Š K O V Ā

nová dramaturgyně činohry

S Věrou jsem si povídala malou chvilku, hned po skončení oficiálního zahájení nové divadelní sezóny, kde nás všechny přivítal pan ředitel.

Věře jsem položila několik otázek.

Mohla bys divákům říct pár slov o svých studiích? Dramaturgii jsem studovala dálkově sedm let v Praze. Ještě předtím jsem pracovala jako nápovědka v několika divadlech, např. v Příbrami, potom v Městských divadlech v Praze. Takže letos slavím desátou sezónu u divadla. Po studiích jsem získala roční stipendium v Divadle SKN v Praze.

Stipendium vypršelo, nastal problém, co dál. Po vypršení stipendijního pobytu v DSKN jsem chtěla do kamenného divadla. V Praze jsem zažívala v poslední době spíš pocit rozčarování. Po listopadové revoluci zde nastal boj o místa, funkce. Mně šlo vždy jen o to, dělat divadlo. Takže jsem se rozhodla, že z Prahy odejdu.

Jsi v Ostravě, jaké jsou tvé první pocity, jak na tebe zapůsobilo město?

Pocházím od Rokycan. Na Moravě jsem sice párkrát byla, ale v Ostravě jsem úplně poprvé. Upřímně řečeno, jsem trochu vyděšená.

Kde bydlíš?

V divadelní ubytovně v centru Ostravy. Ovšem mé zážitky jsou již pestré. První noc mne vyděsil řev na náměstí, zřejmě někoho přepadli, druhou noc jsem byla svědkem rvačky cikánů a dnes mne probudil příšerný zápach.

Co jsi tento týden dělala?

Protože tady nikoho neznám, procházela jsem se městem, občas jsem se někde ztratila. Každý den jsem byla v antikvariátu. Byla jsem překvapená, kolik je u vás k dostání knih.

Máš nějakého koníčka?

Mým jediným koníčkem je divadlo, ve volných chvílích ráda čtu.

Relaxuješ při ručních pracích?

Ne, maminka je náruživá pletařka, ta to zvládne za mne.

Jsi vdaná?

Ne.

Jak budeš trávit víkendy?

Budu jezdit do Prahy, mám tam byt a přátele. Spousta práce mne čeká v amatérském souboru.

Věře držím palce a děkuji za rozhovor.

Sim

O premiéře:

Jan Kopecký: BETLÉMSKÁ HVĚZDA

„Kterak jasnost veliká zastkvěla se!

Skerze Pannu drahý kvítek
na tento svět šťastně vyšel.

Protož raduj se z toho každé plémě
nebeské i také zemské!

Dnes se začalo lidské vykoupení,
lidé temností jsou zproštění...“

Tyto verše by mohly posloužit jako motto k nové premiéře, která by měla přispět k pohodě času předvánočního. Biblický příběh o narození Páně je bezmála po dvě tisíciletí považován za jeden z úhelných kamenů evropské kultury a mohutný zdroj inspirace pro nejrozličnější umělecká díla. Jan Kopecký, český autor, jehož jméno se v době normalizace nesmělo v kontextu české kultury objevit, se kromě bible inspiruje dochovanými rukopisy starých českých vánočních her. Vánoční hry měly, vedle her pašijových, v Čechách bohatou tradici. Jejich autory byli většinou kněží či kantoři, bývaly psány v řeči vázané a provozovány lidem obecným při významných

příležitostech, jakými byly např. církevní svátky, významné historické události, návštěvy panovníků apod. Rukopisy, např. hry lastibořské, bozkovské či rakovnické, patří k nejcennějším památkám české kultury. Nejdéle se tradice těchto her uchovala v Podkrkonoší. Odtud také čerpá Jan Kopecký svou komedii o hvězdě, k níž se mu stal předlohou rukopis pasecký. Hra v sobě ztělesňuje průzračnost, krystalickou čistotu a morální poselství biblického příběhu. Zároveň kultivovaně a početně rekonstruuje podobu staročeských vánočních her s jejich osobitým humorem a typickými postavkami — Marií, vopovědníkem, ďáblem, drábem, králem Herodem aj. Prostě a mile vypovídá o nejdůležitějších věcech života — o lásce k bližnímu, potřebě spravedlnosti a síle lidského citu.

Pro SDO připravuje hru režisér Karel Brynda s hudbou M. Ballinga a výpravou E. Milichovské.

Hrají: Z. Forejt, J. Novák, M. Logojdová, A. Veldová, I. Řehák, A. Borovec, Z. Kašpar, J. Lukešová, S. Malý, M. Horák, P. Matoušek j. h., J. Filip, T. Jirman, D. Zoral, J. Sedláček, I. Rozsypalová.

Premiéra 27. října 1990 v Divadle Jiřího Myrona.

DIVADLO PETRA BEZRUČE

vstupuje do další z četných sezón své již téměř padesátileté existence

Opět budeme mít snahu zaujmout své diváky z řad mladších i starších věkových skupin divadelní podívanou, respektující zájmy a názory mladé generace současnosti. Specifika této scény, zaměřující svou tvorbu na mladé lidi, přirozeně ovlivňuje tvůrčí úsilí realizátorů tak, aby se preferovaly tituly myšlenkově vypovídající o jejich životních postojích formou akčního divadla i netradiční scénické praxe. Pro sezónu 1990—91 se bude vybírat z pestré nabídky her naší i zahraniční provenience:

„Kuřecí hlava“ (György Spiró) je hra významného maďarského autora, který na syrovém příběhu mladého člověka v průmyslovém velkoměstě hledá důvody citové deprivace a násilí, provázejících chování části současné mladé generace. „Všechno na zahradě“ (Edward Albee) je tragikomedie významného amerického autora. Svérázným humorem rakouského autora se vyznačuje rozverná parodie, barvitá scénická feérie s hudbou i písničkami „Císař Josef a dcera železničáře“ (Fritz von Herzmanowsky - Orlando). V roce 1990 by byl dožil pětadesáti let ostravský dramatik, zakladatel a pozdější ředitel Divadla Petra Bezruče Alexandr Lichý. Z jeho díla si připomeneme úspěšného „Fanfána Tulipána“, hudebně dramatickou scénickou podívanou, která je parafrází

romantických příběhů lásky, žárlivosti, odvahy a šarmu (a samozřejmě i šermů). „Zlo léčí aneb Alarika“ (Jacques Audiberti) je vtipný příběh francouzského autora. Postihuje problematiku uplatňování společenských mechanismů v konfrontaci s vůlí a tužbami jedince. Ve spolupráci s režisérem Vladimírem Morávkem z brněnské Husy na provázku (což je opět navrácený titul Divadla na provázku) se uskuteční projekt realizace pásma několika her v dobovém žánru *commedia dell'arte*. Dostane se snad i na klasiku. Známa konverzační komedie Williama Congreva „Láska za lásku“ skýtá i dnes inscenátorům možnosti aktuálního připomenutí základních životních pravd s využitím situačního humoru a vtipu. „Labyrint světa a ráj srdce“ Jana Amose Komenského je všeobecně znám. O scénické uvedení tohoto stěžejního díla jednoho z nejvýznamnějších světových humanistů se pokusí dvojice autorů dramaturg Grochol a režisér Klimsza. Nová dramatizace klade důraz na formální inscenační řešení odpovídající požadavkům mladých lidí, zejména při realizaci hudební a pohybové složky představení. „Šťastná událost“ světově proslulého autora Slawomira Mrożka je jednou z nejúspěšnějších komedií tohoto polského dramatika, představující mistrovsky vystavěnou zápletku a situacemi absurditu společenských poměrů, přenesených do úzkého kruhu rodinného života. Hra u nás nebyla dosud uvedena. Brněnský režisér Zdeněk Kaloč již několikrát úspěšně hostoval v našem divadle. Tentokrát chystá svou jevištní adaptaci nesmrtelných povídek francouzského klasika Guy de Maupassanta, plných jeho neopakovatelného humoru a dráždivého vtipu. Autor nelítostně odhaluje nepřikrášlenou skutečnost a realitu životního údělu svých hrdinů.

Samozřejmě ani tentokrát nezapomeneme na své dětské publikum, a tak předpokládáme, že by mohla být naše vzájemná setkání v hledišti Divadla Petra Bezruče opravdu „smysluplná“. Budeme o to usilovat ze všech svých sil.

**Ladislav KNIŽÁTKO — umělecký šéf
Divadla Petra Bezruče**

O p r e m i é r e :

Edward Albee:

VŠECHNO NA ZAHRADE

Po mnohaleté absenci dramatu amerického autora Edwarda Albeeho v repertoárech ostravských scén se návštěvníci Divadla Petra Bezruče seznámí s jednou z jeho méně frekventovaných her, k jejímuž napsání mu dala popud hra Gilese Coopera. Je to atraktivně napsaná tragikomedie, jejímž hlavním tématem je odstoupení od

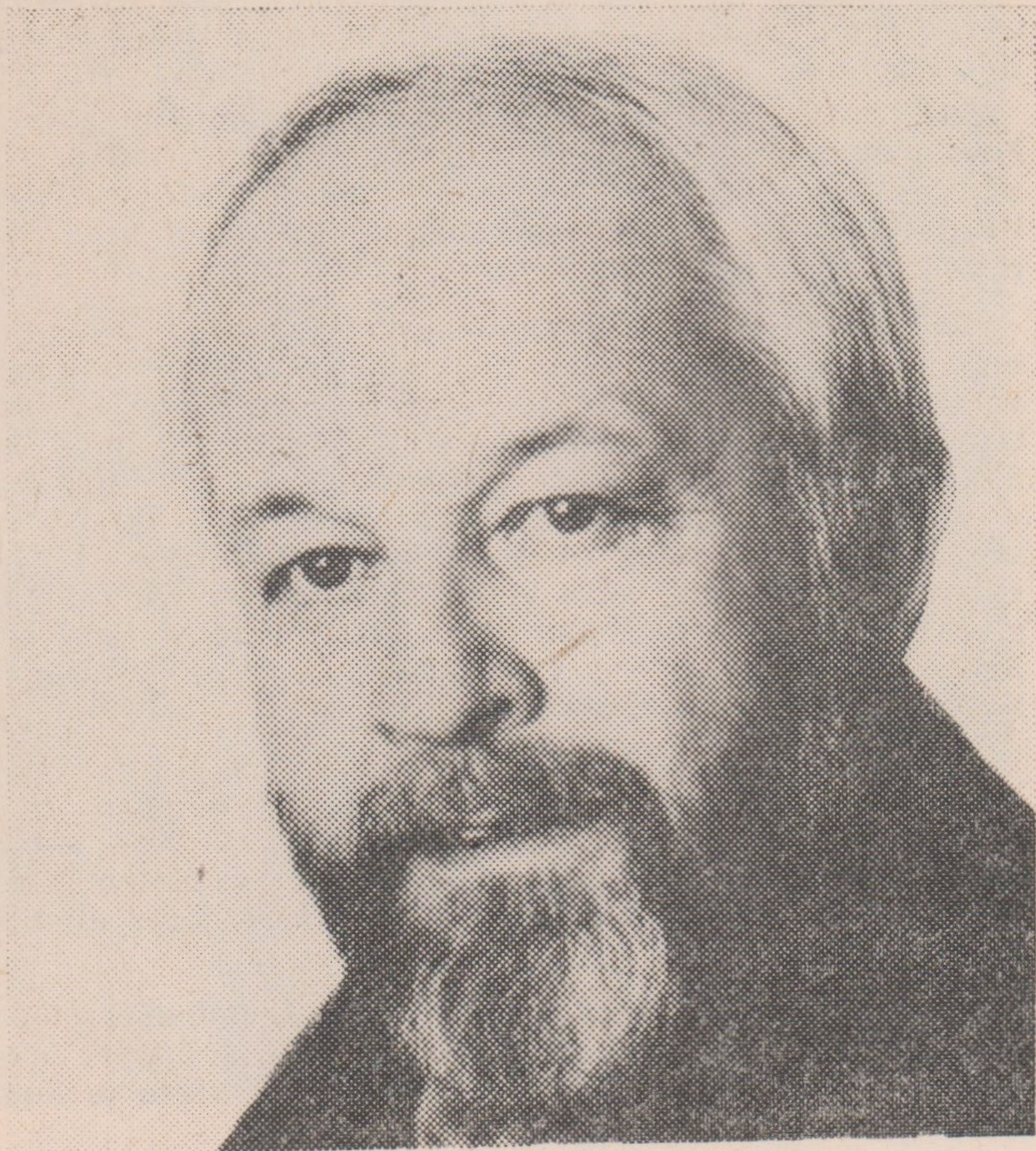
morálních zásad na úkor dosažení vyššího životního standardu. Tedy problematika navýsost aktuální právě v současném období společensky nezbytného přehodnocování hodnot a hledání životních kritérií jedince v kontextu nově se formujících struktur. Uvedením této hry si dále obohatíme představu o díle tohoto nejvýraznějšího amerického dramatika posledních desetiletí, kdy s jeho jménem je nejčastěji spojována hra „Kdo se bojí Virginie Woolfové“ (u nás uváděné pod názvem „Kdo-pak by se Kafky bál“), zpopularizované navíc úspěšnou filmovou adaptací s Liz Taylorovou a Richardem Burtonem v hlavních rolích. Méně již máme v povědomí další z jeho her, jako jsou např. „Stalo se v zoo“, „Pískoviště“, „Americký sen“ a další.

Edwarda Albeeho nelze jednoznačně označit jako dramatika absurdity, jak se někdy stává. Absurdita jeho her je povýtce realistická. Podle charakteristiky Milana Lukeše „je to dramatik lidské existence v havarijní situaci; dramatik samoty uprostřed množství, který dokázal dramatizovat nedramatizovatelné: izolaci a lhostejnost. Jeho dílo míří k tomu, aby izolace a lhostejnost byly překonány. Aby se člověk probudil z polo-spánku. Nebo zaspí dějiny...“

„Bezručáci“ vstupují již do své 46. sezóny. Je dobře, že právě toutou hrou, jejíž realizace byla svěřena osvědčenému režisérovi neomšelého rukopisu Josefu JANÍKOVÍ. Hraje se v překladu Františka Vrby. Návrhy scény a kostýmů jsou dílem Marty Roszkopfové. Scénická hudba — Jiří Bulis j. h. V jednotlivých rolích se představí: Vladimír Čapka jako Richard, příjemný muž, Petra Jindrová jako jeho manželka Jenny, Jack, jejich soused, milý chlapec se objeví v podání Miloslava Čížka, Alena Tománková hraje pí. Tothovou, elegantně oblečenou ženu. Dále účinkují: Vítězslav Kryške, Danuše Ondráčková, Pavel Tomanka, Kostas Zerdaloglu, Leona Ondráčková, Kateřina Krejčí atd.

Premiéra se uskuteční v sobotu 27. října 1990 v 19 hodin v Divadle Petra Bezruče.

—NGB—

JOSEF JANÍK

režisér DPB

Pana režiséra Janíka jsem vyhledala v Divadle Petra Bezruče. Vybavena informacemi o jeho tvorbě, o tom, jaký je, jsem ho zastihla už na odchodu. Nebylo vůbec snadné přesvědčit ho, aby mi věnoval pár minut. Nakonec jsme spolu strávili, troufám si říct, příjemné chvíle.

Má původní koncepce rozhovoru se však úplně zhroutila. Takže jsem ho poslouchala a vstřebávala. Ač na mne na první pohled působil velmi nepřístupně, brzy si mne úplně získal. Měla jsem před sebou moudrého člověka, který přímo sálal upřímností a opravdovostí.

Přestože byl minulým režimem pronásledován, nezůstal v něm pocit křivdy, ale všechny své „prohry“ bere jako součást života. Zůstal optimistou a prima člověkem. Stejně jako po válce, kdy všichni věřili s obrovským nadšením, že vybudují opravdovou demokracii, věří i dnes, že se to podaří. Že se lidé naučí žít a nespěchat, radovat se z maličkostí, vychovávat děti v klidu a pohodě, krajina nebude tak zdevastovaná a města tak zničená.

Pan režisér mi prozradil, že moc rád jezdí na svou chalupu do Dolní Lomné. Vím o něm, že je sadař a nejlepšími dárky pro něj jsou zahradnické potřeby.

Režisér Janík je člověk neuvěřitelně pracovitý a tvořivý a až neobyčejně skromný. Odmítl se bavit o svých inscenacích, připomněl jen Strýčka Váňu (Čechov). Bylo to představení, které nastudoval ještě jako hostující režisér v Ostravě v roce 1972.

Do Ostravy přišel z Východočeského divadla v Pardubicích. Ještě předtím však nuceně vystřídal několik divadel v republice. Vždy toužil po Praze, ale v 70. letech přišla krize a nakonec byl rád, že ho přijal tehdejší ředitel DPB. Protože pochází ze severní Moravy — bydlí v Havířově, v Ostravě si brzy zvykl. Do Prahy se ale moc rád vrací — jako hostující režisér. V Divadle E. F. Buriana se s velkým úspěchem hraje jugoslávská komedie „Představení Hamleta v Dolní Mrduši“. Režisér Janík hostuje i v Klicperově divadle v Hradci Králové s nejnovější hrou Pavla Kohouta.

Ačkoli nikdy neměl nic společného s „rudými gardami“ přesto neumannovské „bijme ho v sobě, bijme ho, měšťáka“, se stalo nejen jeho životním krédem, ale také ideovým vrcholem jeho her. Janíkova umělecká výpověď je syrová, naturalistická, provokující.

Za léta jeho působení v Ostravě by se nenašel jeden jediný titul, pod který by se Josef Janík s čistým svědomím nemohl podepsat. Je to skutečnost, která je hodna úcty.

Zde bych připomněla i autory výpravy jeho inscenací Martu Roszkopfovou a Otakara Schindlera, kteří svým nezaměnitelným způsobem podporují režisérovu snahu útočit na divákovo vnímání.

K nejoblíbenějším autorům režiséra Janíka patří O'Neill a J. Anouilh.

Z jeho bohaté tvorby bych připomněla jeho návraty k J. Anouilhovi (Julian, Antigona, Skřivánek), Zkrocení zlé ženy, Jeppeho z vršku, Revizora, O'Neillovy hry Touhu pod jilmy, Měsíc pro smolaře, Komu zvoní hrana Ernsta Hemmingwaye, Kardosův muzikál Villon a ti druzí, Brechtovu Žebráckou operu. Velmi sugestivně nastudoval Baala, Hanse Kohlhaase, Rozbitý džbán, hru Rogera Vitrac Viktor aneb Dítka u moci, Molièrova Misanropa, Jakuba fatalistu (D. Diderot — E. Schorm). Mezi poslední hry patří Náhodná smrt anarchisty (Daria Fo), Barabáš (Michel de Ghelderode). Tento měsíc uvádí DPB premiéru „Všechno na zahradě“ předního současného amerického autora E. Albeeho.

Panu režisérovi všichni přejeme k jeho životnímu jubileu 60. narozeninám zdraví a elán do další práce.

Sim

ODEŠEL HEREC

V sobotu 25. srpna zemřel ve věku osmdesáti let bývalý přední člen ostravské činohry Miloš Pavlín. Absolvent pražské konzervatoře, prošel divadly v Pardubicích, Kladně a Plzni. V roce 1946 přešel do Ostravy, kde působil do konce své aktivní činnosti. I potom rád chodil mezi kolegy si zavzpomínat na chvíle radostné i trpké, které v divadle prožil. A bylo skutečně na co vzpomínat. Vždyť to byly desítky a stovky rolí, které Miloš Pavlín vždy přepečlivě nastudoval pro ostravské obecenstvo. Od rolí milovnických až po desítky lišáckých staříků. Nejsilnější vždy tehdy, kdy se mohl opřít o lidský obsah postavy, které přidal svůj hluboký vztah k životu.

Milošku, budeme moc vzpomínat.

kb

ZA ZDEŇKEM RŮŽIČKOU

Začátek každé divadelní sezóny má své nepopsatelné kouzlo. Po téměř dvouměsíční přestávce jsou zapomenuty všechny křivdy a patálie minulé sezóny, halasně se probírají zkušenosti z prázdnin atd. atd. Letošní začátek sezóny, zejména v operetním souboru, byl nezvykle tichý, na všechny dolehl nečekaný odchod Zdeňka Růžičky. Jistě by se neurazil, když o něm řeknu, že patřil k té staré gardě ostravské operety, která odevzdala divadlu všechny své umělecké schopnosti a patrně i valnou část svého zdraví.

Rodák z Radvanic měl původně před sebou dráhu úřednickou, která ovšem byla ve značném rozporu s jeho temperamentem. Ten se projevoval v různých souborech, kde se uplatňoval od přírody krásně znělý hlas Zd. Růžičky. Profesionální vybavení získal na vojně, kterou „odkroutil“ v Armádní opeře, a pak již přišlo jediné angažmá na celý život — Ostrava. A příznačně vstoupil na ostravské jeviště v Kubínově Děvčátku z kolonie. Bylo to v roce 1955, poté následovala téměř nespočítatelná řada hrdinů operetního repertoáru klasického, současného a bez problémů vstoupil i do oblasti muzikálu.

Jistě ne bez určitého smutku se rozloučil s repertoárem prvních milovníků a přešel do charakterní oblasti, kde mohl navíc uplatnit svůj přirozený humor. A opět je to bohatá galerie postav z nejrůznějšího prostředí, ale vždy lidsky životných. Vždyť Zdeněk Růžička se uměl dívat kolem sebe, uměl se podívat do člověka. Jeho práce je nesmazatelnou součástí historie ostravské a české operety.

kb

ZAJÍMAVOSTI Z OPERY

V měsíci září se konal v Brně MEZINÁRODNÍ HUDEBNÍ FESTIVAL. — Naše opera se představila 29. září „Vojákem a tanečnicí“ B. Martinů.

POZVÁNKA NA SLAVNOST

Všechny příznivce baletního umění zveme na slavnostní představení baletu Václava Trojana **SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ** v choreografii Luboše Ogouna. Proč slavnostní? Na tomto představení bude totiž předána **baletnímu souboru SDO HLAVNÍ CENA**, kterou udělila odborná porota 1. ročníku Baletní žatvy 1989 v kategorii velkých forem právě za tento balet. Vedení **TANEČNÍHO SDRUŽENÍ** současně předá **ČESTNÉ UZNÁNÍ** v malých tanečních formách za interpretační výkon tanečnímu páru Pražského komorního baletu za tanec *Musica slovaca* v choreografii Pavla Šmoka. **I Vy můžete být při tom** v neděli 28. října v 19 hodin v Divadla Ant. Dvořáka.
EP

BLAHOPŘÁNÍ JUBILANTŮM

V tomto podzimním měsíci, kdy divadelní sezóna již je v plném proudu, oslavují svá životní jubilea tito pracovníci Státního divadla v Ostravě:

LEOŠ BÍLEK — náměstek ředitele, MILENA ASMANOVÁ — herečka činohry, JOSEF JANÍK — režisér DPB, MIROSLAV VANĚK a LADISLAV VÁCLAVÍK — členové operního orchestru a HEDVIKA SOROCZYNSKÁ — uklízečka.

Všem přejeme hodně radosti z práce a osobní pohodu.

V. Trojan: SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

Uvádí balet SDO v choreografii Luboše Ogouna jako slavnostní představení 28. října 1990 v Divadle Antonína Dvořáka. — Na snímku Libor BERNKLAU v roli Puka.

PŘIPRAVUJEME NA LISTOPAD

V Divadle Jiřího Myrona bude probíhat ve dnech 3. a 4. listopadu 1990 přehlídka operetních souborů.

3. 11. se předvedou soubory z Brna a Ostravy.

4. 11. soubor z Olomouce.

Původně se měla zúčastnit i Opava, ale ta na poslední chvíli odmítla.

V Divadle Petra Bezruče uvidíte slíbenou Kuřecí hlavu, o které jsme psali v minulém Zpravodaji. Režisér inscenace Juraj Deák byl pracovně zaneprázdněn, proto nemohl hru nastudovat. Juraj Deák je z Pardubic a určitě o něm ještě uslyšíme.

3. 11. uvede činoherní soubor v Divadle Jiřího Myrona a v režii Zdeňka Kaloče (Státní divadlo Brno) hru Karola Sidona: Shapira. Shapira je dílo, které spojuje hluboce lidský příběh s originálním prostředím židovské komunity v předválečné Evropě.

**V CELODENNÍM ŮSTŘEDNÍM
PŘEDPRODEJI**

na třídě Pabla Nerudy (Čs. legií),
vedle Divadla Jiřího Myrona

pondělí od 9 do 13 hodin

úterý až pátek od 9 do 17 hodin

v sobotu a v neděli od 9 do 12.30 hod.

Telefon ústředního předprodeje 23 48 40

hodinu před začátkem představení u pokladny

v Divadle Antonína Dvořáka — telefon 23 37 81

v Divadle Jiřího Myrona — telefon 23 17 48

v Domě kultury VÍTKOVIC —

v Divadle Petra Bezruče — telefon 26 26 67

předplatné — telefon 23 40 08

Předprodej vstupenek na měsíc říjen v ústředním předprodeji od 25. září 1990. — Poskytneme slevy na vstupném: invalidům a jejich průvodcům — při organizovaných návštěvách ze škol, učilišť, domovů mládeže, domovů důchodců, vojákům základní služby včetně hodnoty četaře na operu, balet, činohru ve výši 50 % — na operetu v určených inscenacích. Na předpremiéry — veřejné generálky pro důchodce jednotné vstupné 5 Kčs.

Vydalo Státní divadlo Ostrava, září 1990 — neprodejné.
Vytiskly OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, s. p., provoz 21, Ost-
rava 1, Novinářská 7, č. z. 4356.

STÁTNI DIVADLO V OSTRAVĚ

Pabla Nerudy 14

701 04 OSTRAVA

Telefon 23 28 21

Poštovné paušalováno